

Sırtımdaki Ceset

Rasim ÖZDENÖREN

Bulduğum yol kenarından aşağıya bakmak istemiyordum. Kayaların, çakıl taşlarının birbiri üstüne yığıldığı muazzam bir uçurumun dibinden sonra açılan kayalık, kurak, hiçbir şey vaat etmeyen bir vadi. Çorak bir arazi: tuzlu, bitkisiz, hayvansız, belki ancak deve dikenlerini besleyecek birkaç toprak kııntısı, belki ancak çöl kuşlarına yurtluk edebilecek susuz ülke... O ceset oraya ne zaman düşmüştü bilmiyordum. Aslında onun bir ceset olup olmadığını da bilmiyordum. Havada uçuşan böceklerdi belki bunu söyleyen: orada duran, o beyaz karartının fosfor aydınlığında görünen şeyin bir ceset olduğunu, olabileceğini... Oraya giden bir yolun olmadığı görülüyordu. Hiçbir insan ayağının izini görmek mümkün değildi orada. O toprakların yaratıldığı milyarlarca yıldan bu yana, o derin, kurak ve belki uğursuz vadide kim yaşayabilirdi? Kim orada yaşamak isterdi? Hangi insanın ayağı oraya dokunmuş olabilirdi? Bu umut kırıcı sorular ölesiye aydınlık havada kapkara ve karartılmış halde duruyordu. O ceset olduğu söylenen kıpırtısız fosfor aydınlığının oraya başka biri de inmiş olamazdı, öyleyse o çuval oraya yukardan atılmış olmalıydı. Gördüğüm tabloyu birilerine haber vermem gerekiyordu. Orada bir şey duruyor” demem gerekiyordu. Fakat bana inanacaklar mıydı? Kim inanırdı bana? Sahibi olmayan, kimsenin sahip çıkmadığı ya da sahip çıkmaya cesaret edemediği bir cesedin orada durduğunu bağırırsam kim inanırdı bana? Birden işin daha da tehlikeli bir boyut kazanacağı fikrine ulaşıyordum zihnim: bunu ilan ettiğimde, ilanım bir bumerang etkisiyle bana dönmez miydi? Bu vahşeti işleyen elin -ellerin- böyle bir sonucu düşünmemesi makul sayılır mıydı? Öyleyse sineye mi çekmeliydim bu cinayeti? Cinayet mi? Nerden çıkarıyordum bunu? Birden, nasıl olduğunu bilmeden, kendimi kayalıklardan aşağıya doğru paldır küldür yuvarlanırken buldum. Bilinçaltı düzeneğim kendiliğinden işbaşına geçmiş, cesedi orada bırakmanın insanlığa yararı olmayacağını buyurmuştu. Aşağıya doğru yuvarlanırken hâlde koşuyor, sürükleniyor, kapaklanıyordum. Cesede ulaşacaktım. Onu sırtımda taşıyarak yukarıya yola çıkartacaktım. Belki bir iftiraya kurban gidebilirdim. Olsundu. Ben, insanlığımı yapmaya yükümlüydüm. Zaten de bu nedenle aşağıya, cesede doğru yuvarlanmaya başlamıştım. Sırtımda başka bir cesedin olduğunu ayır-dına bile varmadan... Mahalleye rezil olacağımı aklıma getirmeden...